

KISVIRÁG

ITT A TAVASZ. (Lásd a 408. l.)

LOMHA KIRÁLY ÉS ARANYOS BORISKA.

— M e s e . —
(Vége.)

Ugy ám, de nem akarózik mozdulnom, felelt Boriska és fekvé maradt.

— Ugy látszik, neked itt pompás életed van, kedves leányom, szólt ismét az öreg asszony nyájasan.

— Nekem? Jó életem? Megadta neki! Hiszen én szegény leány vagyok, egész nap csak dologra kergetnek. Oh, volnék csak gazdag, soha sem mozdítanám még a kis ujjamat sem.

Ekkor az öreg anyóka elbeszélte Boriskának, hogy ha akar, hát királyné lehet s akkor aztán soha sem kell dolgoznia, egész nap kényelmesen heverészhet és e mellett mégis meglesz minden, a mit szemé-szája kíván. Tetszett ez a dolog Boriskának s bele is egyezett.

— No's, hát akkor kelj föl és jöjj velem.

— Gyalog? Biz én gyalog nem megyek, még ha királynénak is visznek. Hozzon ide kocsit, aztán ültessenek bele; akkor nem bánom.

Az anyóka távozott s nem sokára szép hintóval tért vissza. A falu népe mind oda gyülekezett a nagy hír hallatára s főleg az iskolás gyerekek ujongtak és éljeneztek, mert azt hitték, hogy ha egyszer Boriska fog parancsolni az országban, bizonyosan bezáratja mindjárt valamennyi iskolát s a gyerekek ezentul reggeltől estig játszhatnak. Az öregebb emberek pedig csak fejüket csóválták s nem bírták fölfogni, hogy

érheti ilyen nagy szerencse azt a rest leányt.

A kocsi elindult s nemsokára megérkezett a királyi palotába. Boriskát fölvezették a pompás termekbe és ott fényes aranyos ruhákba öltöztették, hogy majd a király elé léphessen. Fejére csillogó koronát tettek s ez mind nagyon tetszett Boriskának, annál inkább, mert ő maga még egy gombocskát sem gombolt be, hanem csak engedte, hogy öltöztessék. Mikor aztán készen volt, beültették egy kerek karszékbe s ebben végig tolták sok fényes termen, míg végre a trónterembe értek, hol a király várta. A tróntermet azért hívták így, mert hajdan ebben állott a királyi trónus. Lomha királynak azonban terhére esett a trónus néhány lépcsőjén fölmenni; egyszerűen kidobatta tehát a trónt s ő maga mindig puhára párnázott karszékében ült, melyből sohasem állt föl, hanem tolatta magát egyik teremből a másikba. Fején korona helyett hálósapkát viselt. Fényes királyi palást helyett pedig kényelmes hálókabát volt rajta egész nap.

A főudvarmester, aki minden ceremóniát rendezni szokott, ma azt kívánta, hogy a király tegye le a hálósapkát és hálókabátot, mert az má mégsem illik, hogy a lakadalom napján ő felsége ilyen pongyolában maradjon. A király sehogysem akart engedni s csak nagy sokára szánta el magát hogy levesse megszokott kényelmes ru-

háját. E miatt aztán olyan boszus is volt, hogy a szegény szolgálkat sorba kinezta és küldözte az udvari főpofmesterhez. A király maga ugyanis sokkal restebb volt, hogysem maga fölpofozzon valakit; ezért kinevezett egy magasrangu hivatalnokot, akinek kötelessége volt fölpofozni és megverni mindenkit, akit a király hozzá küld. Ma tehát a főpofmesternek ugyancsak sok dolga volt, alig gyözte sorba pofozni a szolgálkat, kiket a boszus király hozzá küldözött.

De ha a koronát föl is tette, arra már nem lehetett rábirni a királyt, hogy fölálljon székéből, mikor Boriskát behozták és bemutaták. Lomha király ekkor már félig aludt s csak pislogva nézett föl, aztán bölintott fejével annak jeleül, hogy jól van, tetszik neki a királyné. Az udvari dámák és urak bámulták új királynéjok szépségét, de még inkább azt, hogy mennyire illik Lomha királyhoz, mert mikor a templomban a fényes esküvő folyt, szépen elaludt a király is, a királyné is a püspök beszéde alatt és mindketten csak akkor ébredtek föl, mikor a nagy lakoma kezdetét vette és enni-inni kellett.

No, volt ezután pompás élete aranyos Boriskának! Csak úgy válogatott a jóban, már nem is tudta, mit kívánjon magának s nagyon boldog volt, — legalább kezdetben. Hanem egy pár hét mulva már mégsem izlett annyira a sok édes nyalánkság, meg azt is unni kezdte, hogy örökké a szobában üljön, mert hát szokva volt azelőtt a szabadban járkálni. Egyszer tehát azt mondta

a királynak, hogy kocsikázzanak ki egy kissé. De a király erre szinte elvörösödött mérgében s kicsiben mult, hogy a királynét is el nem küldte a főpofmesterhez. Szó sem lehetett a kocsikázásról.

Ez már boszantó volt, mert Boriska szeretett volna legalább szülőhelyére elmenni, hogy lássák a faluban, milyen szép királyné lett belőle. De nem mozdulhatott a palotából, a király egy perczre sem eresztette maga mellől és a szegény királyné épenséggel nem tudta, mit csináljon hát unalmában. Megunta a legpompásabb ételeket, a legfényesebb aranyos ruhákat, mert úgy érzé magát, mint a kalitkába csukott madárka.

Egy éjjel azt álmodta, hogy ismét otthon van falujában, megint csak szegény leány és szénagyüjtésnél dolgozik. Szorgalmasan dolgozott s ugyancsak izzadt a munkában, mellette pedig a jókedvű Vidor királyfi dolgozott. Mikor aztán készen voltak, leültek a szénaboglya alá és falatoztak, fekete kenyeret, turót, szalonnát, — és ez jobban izlett, mint minden nyalánkság a királyi asztalnál. Épen ekkor fölébredt s nagyon sajnálta, hogy mindez csak álom volt; de legalább fekete kenyeret akart enni valósággal is. Csöngetett tehát és fekete kenyeret parancsolt. Az udvari főszakács roppantul elbámult a királyné e kívánságán, azután pedig alázatosan azt felelte, hogy fekete kenyér nincs a palotában; de még ha volna is, a királynénak nem szabad mást enni, mint tortát.

Boriska majdnem sírva fakadt s ezután napról napra szomorubbá lett. Mindig eszében volt az az álom s úgy szeretett volna valamit dolgozni; — de nem lehetett. Hogy illett volna ez Lomha király nejéhez?

Egy este szomoruan állt az ablaknál és bámult ki a holdvilágos éjbe. Minden csendes volt, a palotában már mindenki aludt, — csak egy öreg

anyóka járt-kelt a palota udvarán, fát hordott egy nagy kosárban, szinte görnyedett alatta.

— Szegény öreg asszony! gondolá Boriska. Alig bírja azt a kosarat. Én hajdan egy kosár fát egészen könnyen fölemeltem. Mennyire szeretnék segíteni szegénynek!

Ez a gondolat nem hagyott neki többé nyugtot. A király javában hor-

HINDU ZARÁNDOK. (Lásd a 410. l.)

kolt, miatta bizony észrevetlenül leszökhetik az udvarba. Néhány percz múlva már lent is volt és odaszólt az öreg anyókéknak:

— Várj csak, segíték neked.

A szegény öreg ugyancsak megijedt, mikor a királynét megismerte. De a királyné intette, hogy maradjon csendesen, aztán megfogta a kosár egyik

fülét és így ketten hordták a fát, míg az egész nagy csomó a maga helyére jutott.

Mikor elkészültek, leültek mindketten a kölépcsőre s a királyné oly jól érzé magát, mintha kicserélték volna! éhes is lett és kérdezte az öreg anyóka tól, nincs-e valami enni valója?

— Oh istenem, felelt az anyóka. bizony semmim sincs, ami egy királyné

számára való volna; a szegény ember csak fekete kenyeret eszik.

— Ide vele! Ide azzal a fekete kenyérrel! kiáltá Boriska ujjongva s ugyan-csak hatalmas darabot szelt belőle és az utolsó morzsaig meg is ette.

Egyszerre azonban elszomorodott s könyezni kezdett.

— Ah, én olyan szerencsétlen vagyok! Ebben a palotában olyan szomorú minden, olyan unalmasok az emberek! Oh, bár mentem volna Vidor királyfi-val, az ő országában mindenki boldog!

Elbeszélte aztán az anyóknak, miként hívta őt Vidor királyfi, de nem akart vele menni, mert ott dolgozni kell; most persze már tudja, mily boldogtalan az ilyen tunya, munkátlan élet. De mind hiába! most már nem mehet, mert nem ismeri az utat Vidor királyfi országa felé.

— Oh, az nem baj, felelt az anyóka, én ismerem az utat s meg is mutatom. De oda nagy bátorság kell ám, mert ez igen nehéz út. Egy hosszú barlangon vezet keresztül s ezt Lomha király tele hányatta éles, nehéz kövekkel, hogy senki se mehessen rajta végig. Előbb ezeket a köveket mind el kell hordani és az utat eltisztítani, hogy Vidor királyfihoz juthass.

Elvezette a királynét ahhoz a barlanghoz és megmutatta azt a roppant kötömeget, melylyel tele van hányva. Boriska megrettent, de aztán ismét neki bátorodva mondá:

— Akármilyen fáradságomba kerüljön, megteszem! Csak innen szabadulhassak!

— Akkor majd én is segíteni fogok minden éjjel, szólt az anyóka nyájasan. De most menj vissza a palotába, nehogy a király észre vegy távollétedet.

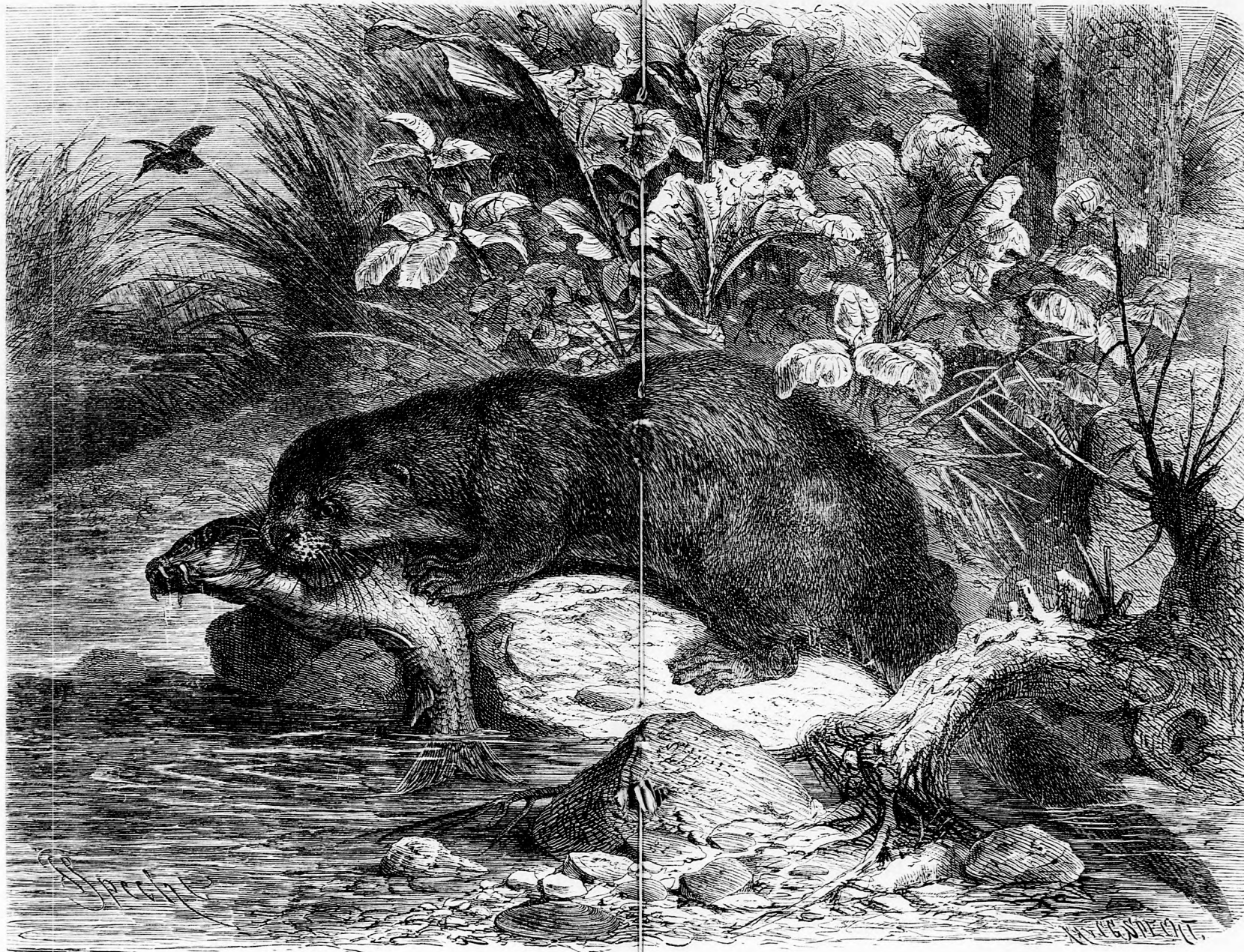
Ez időtől fogva minden éjjel, mikor a király már aludt, Boriska titkon kilopózott a kastélyból a barlanghoz, hol az öreg anyóka már várt reá. Nagy kosárba szedték össze a köveket s egy a barlang közelében lévő mélységbe dobták. Valahányszor egy-egy kosárral leszórtak, baglyok és denevérek röppentek föl a mélységből, alant pedig tüzes nyelvű sárkányok sziszegtek. Boriska reszketett félelmében, de nem hagyta abba megkezdett munkátát.

Az út fele már tiszta volt, midőn egy óriási nagyságu kőhöz jutottak, mely az egész utat elzárta s melyet a legnagyobb erőfeszítéssel sem bírtak megmozdítani. Szegény aranyos Boriska a földre borult és keservesen zokogott, de az öreg anyóka vigasztalta, hogy most csak menjen aludni, majd holnap éjjel pihent erővel folytatják a munkát, bizonyosan jobban fog sikerülni.

Lomha király mindez ideig semmit sem vett észre a királyné éjjeli vándorlásaiból; de voltak gonosz emberek, kik észrevették és besúgták a királynak. Ez tehát megparancsolta, hogy egy nagy kád jéghideg vizet tegyenek a királyné ágya elé; ha a királyné csakugyan föl akarna kelni, beleesik a vízbe, akkor majd elárulja magát.

De az öreg anyóka, ki eddig Boriskának mindenben segített, meghalotta ezt a parancsot s éjjel titkon a

király hálótermébe lopózván, a kádat Boriska ágya elől a királyé elé tolta. Midőn tehát Boriska ez éjjel is fölkel és lábujjhegyen ki akart osonni a szobából, hirtelen nagy loccsanást és kiáltást hallott. A király t. i. észrevette, midőn Boriska fölkel és maga is föl akart kelni, hogy utána szaladjon; de amint kiugrott ágyából, a jég hideg vízbe pottyant. Ott kapálózott és fuldokolt a vízben; Boriska odaszaladt és ki akarta huzni; de az elhízott Lomha király oly nehéz volt, hogy Boriska nem bírta. Mondta neki, hogy igyekezzék hát a maga erejéből is fölkapaszkodni; de Lomha király csak annyit felelt, hogy „nem akaródzik,” sezzel visszabukotta a vízbe és megfult.

VIZI RABLÓK: I. A VIDRA. (Lásd a 408. l.)

Boriska egészen sápadtan és reszketve ért a barlanghoz és alig tudta elmondani az öreg anyóknak, mi történt. Ez azonban nagy örömmel mondá:

— Most már semmi baj! Most ezt a nagy követ is könnyen elmozdítjuk. És csakugyan, alig nyultak hozzá, s a nagy kő magától megmozdult és kigördült a mélységbe, helyén pedig egy vig arcú ifjú tűnt föl. — Vidor királyfi, ki nagyot fujt és homlokát törölve mondá:

— Ez aztán kemény munka volt! De mégis megvan!

Aztán elbeszélte, hogy ő a maga királysága felől szintén hozzáfogott az ut kitisztításához és így találkoztak és nem is fogtak többé elvalni soha.

Mikor Boriska örömtől sugárzó

arczczal hátratekintett az öreg anyóka felé, — ezt többé nem látta, hanem helyette ott állt a szép Munka királyné, ki aztán elmondta, hogy ő Vidor királyfi anyja és álöltözetben segítette Boriskát, hogy a jó utra térjen.

Nagy örömmel bevonultak aztán mindhárman a Munka palotájába s Vidor királyfi és aranyos Boriska aztán sokáig éltek boldogan. Mindig szorgalmasak és vidorak voltak s ha valaki a házban mégis panaszkodott a munka ellen, Boriska elbeszélte, milyen sorsa volt Lomha király kastélyában s erre aztán senkinek sem támadt többé kedve a lustálkodásra.

VIZI RABLÓK.

— I. A vidra. II. A gólya. —

(Képekkel a 406—407. és 412-ik lapokon.)

A valakinek nagyon jó dolga van, azt szokták mondani, hogy oly jól érzi magát, mint hal a vízben. És bizonyos is, hogy a halcskáknak jó dolguk van a vízben, kedvük szerint uszkálnak, ficzkádoznak, nem félnek se hidegtől, se melegtől, nem árt nekik sem az eső, sem a hó, segítségüket is megtalálják bőven és így elegendé boldogok.

Hanem azért még sincs egészen zavartalan boldogság a vízben sem. A víz lakosainak is van ellenségük, még pedig veszedelmes, aki szőröstül bőröstül megeszi őket.

A folyók mentében lakik a vidra, mely hazánkban is található némely tájakon; szép, okos állat, a vizek partján gödröt ás magának s leginkább csak halakból él. Pompásan tud uszni, utoléri a legyorsabb halat is és kiviszi a partra, hol aztán kényelmesen lakomáz.

A vidra, ha kicsiny korában fogják el, meg is szelidül, hiven követi gazdáját és halászatra is engedi magát használni, hűségesen elhozván gazdájának a halat, melyet a vízben fogott.

A gólya is veszedelmes ellensége a víz lakosainak, különösen a kisebb árkokban, tócsákban és mocsarakban tanyázó békáknak. Uszni a gólya nem tud ugyan, de roppant hosszú lábaival pompásan tud pacsolni a mocsárban s hosszú nyakával is messze nyul, úgy hogy béka uraiméknak ugyancsak nehéz menekülni, ha nincs közel olyan mély víz, melyet a gólya már nem bir meglábolni. A melyik egyszer a gólya csőrébe került, az többé nem menekül; hiába brekeg, kvárog kegyelemért, a gólya irgalom nélkül lenyeli.

ITT A TAVASZ!

(Képpel a czimlapon.)

Itt a tavasz! a fű zöldül,
Eltűnt hó és fagy a földről,
Enyhe szellő lengedez;
Bucsut mondunk a kályhának
Odakint a napsugárnak
Már nagyobb melege lesz!

Gyorsan Irma! Béla, Janka!
Siessünk ki a szabadba
Uj játék lesz a soron,
Szép, pázsitos helyre állunk
S dalolgatva átugrálunk
Karikázó zsinoron.

Kettő tartja és forgatja.
Kettő át-átugrik rajta
Szép taktusban, egy! kettő!
Oh! de kedves is a tavasz,
Legyen érette áldva az
Örök, kegyes Teremtő!

Kis Értesítő.

Forgó bácsi számára a levelek ezentul az „Athenaeum“-hoz, (Budapest, ferencziek tere 7. sz.) küldendők.

A K E T E G É R K E.

Egy mezei egérkéhez látogatóba jött rokona, a városi egérke. A mezei egérke nagyon megörült a városi vendégnek s ebédre előhordta minden csemegéjét: mogyorót, édes gyökereket, gyümölcsöt és efféle falusi egyszerű eledelt. A városi egér szánakozólag mosolygott e szegényes ételekre és így szólt:

— Bizony ti itt a mezőn nem igen jól éltek, sajnállak titeket. Jőjj be legközelebb hozzám a városba, majd meglátod, milyen pompás lakomat adok.

A mezei egérke nem késett sokáig; kíváncsi volt, hogy élnek azok a városi uri egerek és szeretett volna egyszer részt venni pompás lakomájukban. Néhány nap mulva tehát utra kelt és

meglátogatta városi rokonát, ki egy nagy ház éléskamrájában lakott. A kamara tele volt mindenféle kitűnő eleggyel; volt szalonna, finom kalács, túró, hus és a városi egérke mindezekből nagy rakást hordott össze ebédre. De alig fogtak hozzá az evéshez, valaki jött a kamrába s az egérkének nagy ijedség közt gyorsan el kellett bujni. Mikor ismét csönd lett, ovatosan ismét előbujtak, de nemsokára megint el kellett rejtőzniök és így örökös félelem

és rettegés közt végezték a lakomat. Mikor aztán mégis végére értek, így szólt a mezei egérke:

— Kedves barátom, az igaz, hogy neked itt sokkal jobb csemegéid vannak, mint nekem ott kint szegényes falusi lakomban; de ezért nem irigylem sorodat és nem cserélek veled; inkább élek szerényen, egyszerűen de békében, hogyszem pompás lakomáim legyenek, de örökös halálveszedelem között.

HINDU ZARÁNDOKOK.

(Képpel a 404 lapon.)

AVOL, Ázsia déli részén van egy szép, nagy ország, Keletindia, (nézzétek meg a térképen). Ennek ősi benszülött lakosa a hindu nép, mely igen szelid és vallásos. Vallása azonban félig-meddig bálványimádásból és babonából áll s ehez makacsul ragaszkodnak és hiven megtartják ősi szokásait. Vannak némely helyeken különösen szentnek hitt bálványaik és némely folyót, különösen a Gangest is szentnek hiszik, melyhez évenként ájtatosan elzarándokolnak. Némely bálványképekhez az ország legtávolabbi részéből is jönnek zarándokok, még pedig egész családok, apraja-nagyja, férfi, nő, gyerek s azt hiszik, hogy az ily zarándoklással bocsánatot nyernek bűneikért. A kis gyermekek persze nem bírnak annyit gyalogolni, anyjok tehát lóra ül és ölben viszi a kicsinyeket, míg a férfiak két-három hétig is gyalogolnak.

Akik pedig különösen meg akarják nyerni a bálvány kegyét, azok valami terhes fogadást tesznek, p. o. hogy az egész uton négykézláb fognak oda és vissza menni; mások meg féllábon ugrálva teszik meg az egész utat s aki ilyféle nehéz fogadalmát hűségesen betöltötte, azt kiválóan jámbor és szent ember gyanánt tisztelik ismerősei.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” 19-ik számában megjelent rimes földvány megfejtését utólag még beküldte: Bacsó Pongrácz.

A „KIS LAP” 20-ik számában megjelent betűtalány megfejtését utólag még beküldték: Lázár Etelka, Kolliner Szerena, Novák Etelka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Genesy Leontin. A talány és megoldása meglehetősen ismeretes; de azért talán fogom közölni azon kis olvasótársaid számára, kik még nem ismerik. — **Biró Irénke.** Meg fognak

jelenni. — **G. F. ur, Budapest.** A mai számban olvashatja már a jelentést, mely az ön által említett hírt megerősíti; a „Kis Lap” kiadását a legelső és legjobb hírnevű kiadóczég, az „Athenaeum” veszi át, mely a rendelkezésére álló nagy erőknél fogva még többet áldozhat, mint az eddigi kiadó, úgy hogy a „Kis Lap” kiállítása ezentul még szebb, fényesebb lesz, ez pedig Forgó bácsit arra fogja ösztönözni, hogy a tartalom is még gazdagabb és érdekesebb legyen. Ekként kis olvasóimra nézve e változás igen örvendetes esemény. — **Diamant Oszkár, Lupkóban, Gal cziában.** Az egyik meg fog jelenni. — **Szmreecányi Jánosné urhölgy.** A mese meg fog jelenni, de közlendőnk nagy halma mellett az időt előre meg nem határozhatjuk. Gyermekektől csak igen kivételes esetekben közlünk dolgozatokat, leginkább csak ha magunk szólítjuk föl bizonyos földvány kioldozására; Forgó bácsi azonban szívesen veszi, bármit küldenek be hozzá s örömmel mond véleményt kis olvasói munkáiról. **Pi tát, Margitkát és Bélát** csókolom. — **Ábrahám Gyula ur.** Az elbeszélés beválik; a költemény bajosan. — **Tavaszy Antal, Arad.** A józsu számadást eltettem akkorra, mikor majd lesz édes szeder, málna. — **Gr. Lázár Etelka.** Legutóbbi soraidat megkaptam s örömmel értesültem, hogy a küldemény megérkezett és érdekelte. — **Viski Anna.** Ha csak akaratomon mulnék, bizony elmennék a zoványi fürdőbe; de nem lehet! Az ígért nefelejcsét — ne felejtse! — **Genesy Jenő.** Nem akarom rontani kis nővéred kedvét; ha szépen kéred, talán megsugja, min nevetett oly józst Forgó bácsi. — **Zerge János** Jobb szeretem, ha te és öcséd Petike szorgalmasan olvassátok a „Kis Lap”-ot, s meséket és történeteket csak gyakorlatképen irtok. — **Goldmann Judith és Lipót, Fiseher Etel, Ambró Emma és Nándor, Fischer Helena** A talányok nem közölhetők. — **Groisz Helénka, Hám Antal.** Talán megrajzoltatom — **Pusztaffy Elemér ur, M. Vársárhelytt.** Az elbeszélést alkalomilag közölni fogjuk; szíves elismerő sorai kedves elégtételünkre szolgáltak. — **Beöthy Pál és Anna** Azt írjátok, hogy a 22-ik számban megjelent talányt megfejtettétek; de a megfejtést nem irtátok meg. E nélkül pedig Forgó bácsi nem hiheti el. — **Rau Lajos.** Az egyik talány jó; a vers nem közölhető; hogy a „Kis Lap”-ban örömed telik, azt örömmel olvasom. — **Schönfeld Arthur, Budapest.** Meg kellett volna írnod azt is, honnan fordítottad azt az elbeszélést; közölni nem lehet, de ha magad erejéből fordítottad, ez dicsegetedre válik. A talány nem jó. — **Ilonka.** „A pohánka” talán meg fog jelenni, de máskor írj magad is, habár csak rövid levélkét. — **Roland királyfi** Idővel majli sora kerül. — **Metzler Gusztáv, M. Sziget.** Tíz éves fiutól

igen dicséretes dolgozat „Robinson Szilvester-estéje;“ de közlésre természetesen még nem válik be. — **Koós Erzsé.** A két rozsz fiu nem érdemli meg, hogy a „Kis Lap“ olvasói megismerkedjenek velök. — **Sipőz Frida, Keeskeméthy Pistika, Szentiványi Anna, Domahidy Margit.** N-m sikerültek. — **Groffits Etelka** A talányt jól fejtette meg, irásod pedig teljesen kielégítő; csak iparkodjál szorgalmasan továbbra is! — **Tóth Jenő, Turkevi.** Ujabb küldeményeidet is megkaptam s csak dicsérőleg nyilatkozhatom rólok, ha csakugyan saját műveid, mint írod. Arra azonban nem alkalmasak, hogy közé tegyem. Mint már sokszor megjegyeztem, kis olvasóimtl csak igen kivételes esetben közlök dolgozatokat. Minapi kis mesédet kiadtam, hogy buzdításul szolgáljon számodra további szorgalmas tanulásra, mert sokat kell még tanulnod, míg idővel olyat irsz, ami igazán megérdemli a kinyomatást. De ha dolgozataid nem jelennek is meg mindig, ez ne csüggeszszes s fordulj jövőre is bizalommal Forgó bácsihoz, ki őszintén megmondja mindenkor véleményét. — **Sárközy Erzsé.** A kis lányka nevét megsugom: Margitka. Az ígért látogatást nagy örömmel fogom fogadni. — **Pöschl Károly.** Panaszkodol, hogy a lap Pöschl testvérek czim alatt jár. Ird meg, hogyan czimeztessék? — **Kajaba Tihamér.** A talány nem rozsz, de Forgó bácsi nem közölhet saját magára vonatkozó talányokat. Ez szolgáljon értesítésül többeknek is, kik ilyféle talányokat beküldt-k. — **Balásovics Oszkár.** Hol laknak és hány évesek Balásovics Alice és Laczi, bizony nem tudom; üdvözlétedet e helyen küldöm nekik; talán ily módon értésükre esik ismeretlen kis névrokonáidnak. — **Bakay Mariska.** Ez nem sikerült. Máskor talán jobban elsül. — **„A Józsiha története.“** Dicséretes iparkodásról tanuskodó dolgozat, de nem közölhető. — **Riedl Ilon és Etel.** A hiányzó számot a kiadóhivatal megküldi. — **Béla Bácsi, Szászberek.** Alkalmilag, megfelelő rajz kíséretében fölhasználjuk. Idejét azonban előre meg nem határozhatjuk. — **Lackenbacher Feri, Szeghalom.** Névrokonodról, Lackenbacher Rezsőről nem tudok egyebet, mint hogy ő is a „Kis Lap“ egyik szorgalmas olvasója. — **R. J. ur, Szeged.** Hízegő sorait csak buzdításul vesszük, hogy ezentul még inkább iparkodjunk teljesen megfelelni az elénekbe tűzött föladatnak. És reméljük is, hogy jövőre ez még jobban fog sikerülni; april 1-től a lap kiadását az „Athenaeum“ társaság veszi át s e jeles n.üintézetben a „Kis Lap“ kiállítása még diszesebb leend; Forgó bácsi pedig teljes erővel rajta lesz, hogy a diszes külsővel gazdag tartalom karöltve járjon és így kis olvasói oly lapot nyerjenek, mely gyönyörködétést, oktatást, szórakozást nyújtva, elváhatatlan társuk legyen. — **Posta Jolán, Baja.**

A rajz nem sikerült, mert: „I L.“ aztán egy fán „csi“ és végül „K A“ nem „Fáncsi Ilka“ volna, hanem „Ifáncsika“; ez pedig semmit sem jelent. — **Katona Linda.** Nagyon is könnyű.

Kis olvasóimhoz!

Itt a tavasz s a tavasszal itt van a „Kis Lap“ új esztendeje. A mostanira következő — kilenczedik — kötettel már ötödik évfolyamát fogja a „Kis Lap“ megkezdeni és Forgó bácsi, kihez évről évre tömegesebben gyűlnek kis olvasói, ujult erővel fog iparkodni, hogy mulattató és tanulságos olvasmányt nyújtson cserébe a szeretet azon számos jeleiért, melyekben töletek, kis olvasóim, részesül. A jövő kötetnek minden száma fog ismét hozni diszes képeket gazdag változatosságban, mindjárt az első számban pedig

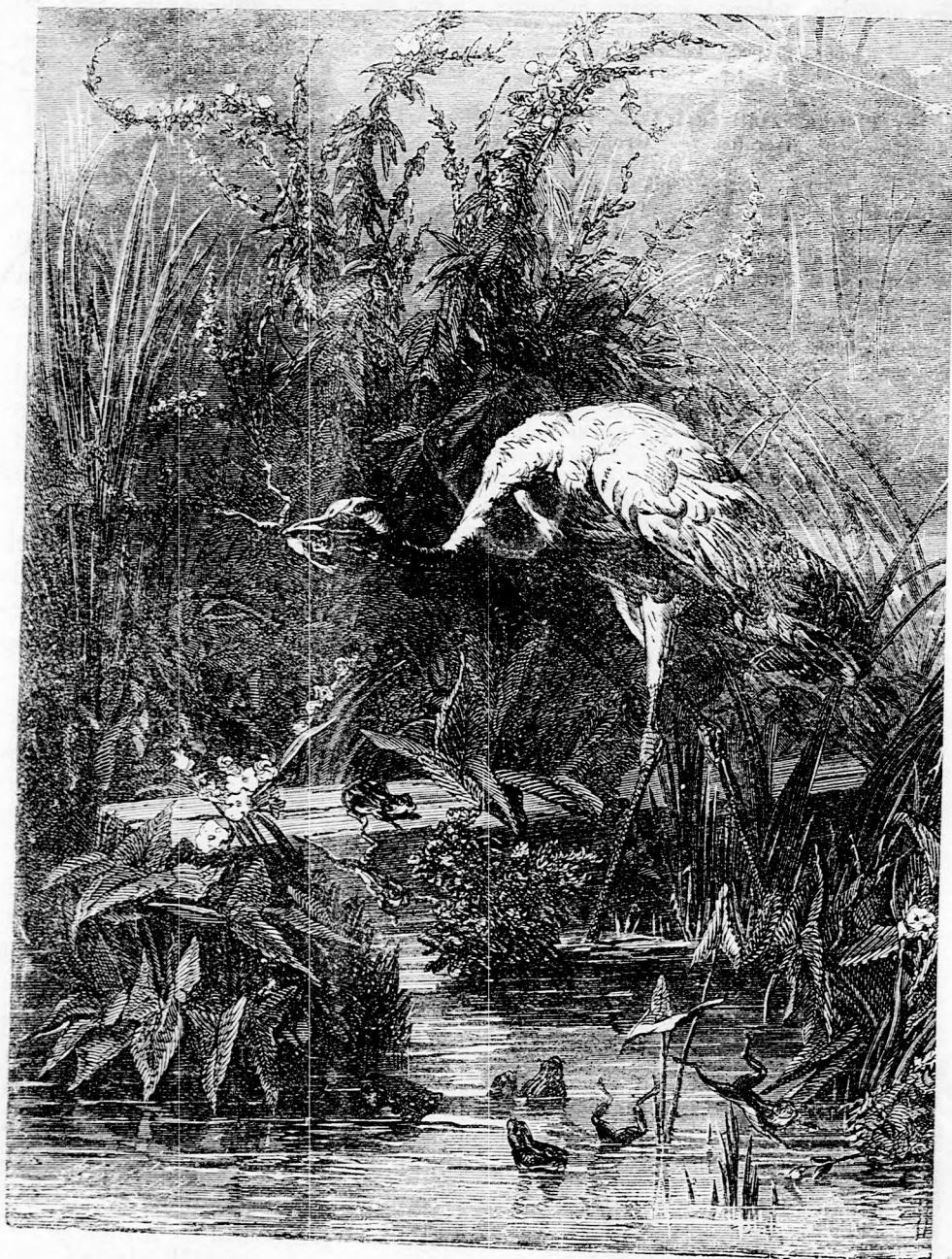
„EZER BAI KÖZT.“

czimű hosszabb elbeszélés fog megindulni, mely egy árva fiu viszon tagságait rajzolja s melyet bizony nyal érdeklél fogtok olvasni mindvégig. Lesznek továbbá mesék, tanulságos cikkek, talányok is, és lesz ismét nagy pálya földvány, diszes és értékes jutalmakkal a legjobb megfejtők számára.

Hogy a lap szétküldésében fennakadás ne legyen, szükséges az előfizetések idejekorán való megújítása. Hiszem, hogy nemcsak eddigi kis olvasóimat fogom az új kötetnél mind együtt találni, hanem újból szaporodni is fog kis hiveim serege.

Szívból üdvözöl

Forgó bácsi.

VIZI RABLÓK II. A GÓLYA. (Lásd a 408. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.